

Republika Hrvatska
Županijski sud u
Rijeci
Žrtava fašizma 7
51000 Rijeka

Poslovni broj GŽ-143/2023-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Županijski sud u Rijeci, u vijeću sastavljenom od sudaca Filke Pejković predsjednice vijeća, sutkinje izvjestiteljice i članice vijeća Svjetlane Pražić i članice vijeća Kristine Vukelić Aničić, u pravnoj stvari tužitelja Šuma GM d.o.o., Zagreb, Bosiljevska ulica br. 45., OIB: 27622464348, zastupanog po punomoćnici Renati Plešnar odvjetnici iz Zagreba, protiv tuženika Poljoopskrba-međunarodna trgovina d.o.o., Zagreb, Donje Svetice br. 40., OIB: 06928938729, zastupanog po punomoćniku Zdeslavu Tadiću odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, odlučujući po žalbi tužitelja, izjavljenoj protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj P 4747/18 od 23. studenog 2022., u sjednici vijeća održanoj 7. veljače 2024.

p r e s u d i o j e

I.Odbija se kao neosnovana žalba tužitelja Šuma GM d.o.o., te se potvrđuje presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj P 4747/18 od 23. studenog 2022. u točki I.1. izreke.

II.Djelomično se uvažava žalba tužitelja, preinačava se citirana prvostupanjska presuda u točkama I.2. i I.3., te u odluci o parničnom trošku sadržanoj u točki II. izreke presude i sudi:

„Proglašava se nedopuštenom izvansudska ovrha na temelju rješenja o ovrsi temeljem vjerodostojne isprave računa broj: 36/VP4/3 od 14.04.2017.g. doneseno po javnom bilježniku Nikoli Tadiću pod poslovnim brojem Ovrv-1129/18 od 12.03.2018.

Nalaže se tuženiku Poljoopskrba.međunarodna trgovina d.o.o., OIB: 06928938729, Zagreb, Donje Svetice 40 isplatiti tužitelju ŠUMA GM d.o.o., OIB: 27622464348 iz Zagreba, Ozaljska 114, iznos od 5.565,37 € s zakonskim zateznim kamatama tekućim od 20. srpnja 2018.g. pa do isplate po referentnoj stopi uvećanoj za 8 postotnih poena određenoj čl. 12.a. ZFPPSN-a, koju određuje Hrvatska narodna banka prema metodologiji za referentno razdoblje, te iznos od 248,86 eur s zakonskom zateznom kamatom od 27.07.2018. datum izdavanja računa do isplate, po referentnoj stopi uvećanoj za 8 postotnih poena određenoj čl. 12.a. ZFPPSN-a koju određuje Hrvatska narodna banka prema metodologiji za referentno razdoblje, te iznos od 165,90 eur s zakonskom zateznom kamatom od 03.10.2018. do isplate po referentnoj stopi uvećanoj za 8 postotnih poena određenoj čl. 12.a. ZFPPSN-a, koju određuje Hrvatska narodna banka prema metodologiji za referentno razdoblje."

Nalaže se tuženiku da naknadi tužitelju trošak parničnog parničnog postupka u iznosu od 526,54 eur u roku od 15 dana, dok se odbija tužitelj s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu parničnog troška u iznosu od 1.016,36 eur, kao neosnovanim."

III.Nalaže se tuženiku da naknadi tužitelju trošak žalbenog postupka u iznosu od 206,42 eur, te se odbija tužitelj sa preostalim dijelom zahtjeva za naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 104,65 eur.

Obrazloženje

1.Presudom suda prvog stupnja, točkom I. izreke odbijeni su tužbeni zahtjevi tužitelja kojima je isti tražio: 1) da se utvrdi ništetnim isprava račun broj: 36/VP4/3 izrađen od strane tuženika od 14.04.2017.g., 2) da se proglašeni nedopuštenom izvansudska ovrha na temelju rješenja o ovrsi temeljem vjerodostojne isprave računa broj: 36/VP4/3 od 14.04.2017.g., 3) da se naloži tuženiku da isplati tužitelju iznos od 5.565,37 eur sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, 4) naknada troškova postupka. Točkom II. izreke naloženo je tužitelju da naknadi tuženiku parnični trošak u iznosu od 3.848,48 eur sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

2.Protiv citirane presude, tužitelj izjavljuje žalbu iz svih žalbenih razloga sadržanih u čl. 353. st.1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, u daljnjem tekstu ZPP-a).

3.Tuženik je u odgovoru na žalbu osporio žalbene navode tužitelja kao neosnovane.

4.Žalba tužitelja je djelomično osnovana.

5.Ocjenjujući prvostupanjsku presudu u granicama žalbenih razloga tužitelja, ovaj sud nije utvrdio da bi bila počinjena apsolutno bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2.,4.,8.,9.,13. i 14. ZPP-a, a na koje bitne

povrede odredaba parničnog postupka ovaj sud pazi po službenoj dužnosti u smislu čl. 365. st.2. ZPP-a.

6. Nisu osnovani navodi tužitelja kojima upire na postojanje žalbenog razloga pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, no djelomično su osnovani navodi kojima upire na postojanje žalbenog razloga pogrešne primjene materijalnog prava u odnosu na odluke sadržane u točki I. izreke presude, iz razloga koji će se nastavno pojasniti.

7. Iz stanja u spisu proizlazi u bitnome:

-da je tuženik bio zastupnik tvrtke Komatsu, u razdoblju od 2011. do 31. prosinca 2016.,

-da je između SG leasing d.o.o. kao naručitelja i tuženika kao dobavljača, 4. lipnja 2014. sklopljen Ugovor o poslovnoj suradnji pri nabavi forwardera, predmet kojeg je utvrđenje prava i obveza naručitelja i dobavljača s osnove isporuke objekata leasinga 3 kom forwardera 865 8 WD,

-da je društvo SG Leasing d.o.o. kao naručitelj od tuženika preuzeo forwarder Komatsu tip 865, koji je bio dalje isporučen Hrvatske šume d.o.o., temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji pri nabavi forwardera br. SGL-PMT-2014-1 od 4. lipnja 2014.,

-da je između tuženika, SG Leasing i Hrvatskih šuma d.o.o., bio sklopljen 4. lipnja 2014. petogodišnji Ugovor, kojim je tuženik kao izvršitelj usluge servisa jamčio za servisne usluge i popravke forwardera,

-da čl.1.t.1. tog Ugovora tuženik preuzimao obvezu da osigura sve servisne usluge i popravke strojeva iz ovog Ugovora u periodu od 60 mjeseci od dana aktivacije svakog pojedinog ugovora o leasingu; da je t.2. tog članka ugovoreno da su troškovi servisa oni troškovi koji se odnose na servisiranje i sve kvarove strojeva iz Ponude u periodu od 60 mjeseci prema ponudi davatelja leasinga; da iz čl.3. t.6. proizlazi da je obveza izvršitelja usluge servisa pravovremeno pružiti usluge servisiranja s pažnjom dobrog stručnjaka u najkraćim mogućim rokovima, te u cijelosti da preuzima odgovornost za pravilnost i pravovremenost pružanja istih,

-da su Hrvatske šume d.o.o. 14. listopada 2016. izvjestile tuženika da je došlo do kvara navedenog stroja (samozapaljenje),

-da je popravak forwardera organizirala tvrtka Komatsu preko direktora Jurgena Muntza, podmirila troškove popravka, a da je tuženik po zahtjevu tvrtke Komatsu organizirao prijevoz forwardera u ovlaštenu servis točnije prijevoz na relaciji Dubica-Otok-Dubica, te snosio dio troškova popravka u ukupnom iznosu od 4.602,71 eur po računu od 14. travnja 2017.,

-da je tuženik od tvrtke Komatsu pokušao namiriti odnosno refundirati dio troška koji je snosio za popravak predmetnog stroja, te je u svezi e-mailom komunicirao s tvrtkom Komatsu, koja je u konačnici odbila snositi te troškove,

-da je tvrtka Komatsu sa 1. siječnjem 2017. otkazala tuženiku zastupstvo za njihove proizvode,

-da je iz čl.1.1.5. Aneksa Ugovora o poslovnoj suradnji pri nabavi forwardera br. SGL-PMT-2014-1 od 4.06.2014., sklopljen između SG Leasing d.o.o., tuženika i tužitelja, razvidno da je tužitelj Dodatkom Osnovnom ugovoru od 8.02.2017., u cijelosti preuzeo sva prava i obveze tuženika iz Osnovnog ugovora, da iz čl. 1.2. tog Ugovora proizlazi da ovim Aneksom tuženik prenosi Ugovor na tužitelja, koji time postaje nositeljem svih prava i obveza tuženika iz Ugovora, te je čl. 1.3. ugovoreno da tužitelj potpisom ovog Aneksa preuzima sva prava i obveze iz Ugovora, te jamči za njihovo uredno ispunjenje u cijelosti;

-da je tuženik kao ovrhovoditelj pokrenuo ovršni postupak protiv ovdje tužitelja kao ovršenika, radi naplate troškova forwardera, te je po žalbi na rješenje o ovrsi, tužitelj upućen u parnicu,

-da je iz iskaza direktora tužitelja, razvidno pored ostalog da kako je svojevremeno radio u Hrvatskim šumama d.o.o., da je i prije formalnog preuzimanja zastupstva tvrtke Komatsu, pokušao riješiti problem s plaćanjem spornih troškova za popravak forwardera,

-da je tuženik u postupku izravne naplate, plijenio tužitelju s računa iznos od 5.565,37 eur,

-da je tužitelj u tijeku prethodnog ovršnog postupka, imao trošak sastava prijedloga za odgodu ovrhe u iznosu od 248,86 eur, te trošak sastava žalbe na rješenje o ovrsi u iznosu od 165,90 eur.

8.Odlučujući o osnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja kojim je tražio utvrđenje ništetnosti računa broj 36/VP4/3, prvostupanjski se sud rukovodio čl. 79. st.1. Zakona o Porezu na dodanu vrijednost („Narodne novine“ broj 73/13 i dr., dalje: Zakon o PDV-u), Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj 119/93 i dr., dalje: ZTD), čl. 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i dr., dalje: ZOO-a). Sukladno tome, sud je uvjerenja da je sporni račun u skladu sa spomenutim propisima odnosno odredbama, pa posljedično tome da sporni račun nije ništetan.

9.1.Osnovano u odnosu na ovaj dio zahtjeva, tužitelj upire na žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava. No, kako je prema uvjerenju ovog suda i pravilnom primjenom mjerodavnog materijalnog prava u konačnici valjalo o ovom zahtjevu tužitelja odlučiti na isti način, to spomenuto postupanje suda prvog stupnja ipak nije bilo od utjecaja na pravilnost pobijane odluke, iz razloga koji će se nastavno iznijeti.

9.2.Naime, polazeći od toga da je sporni račun čija se ništetnost traži, u konkretnom slučaju, vjerodostojna isprava temeljem koje je doneseno rješenje o ovrsi, stajalište je ovog suda da tužitelj uopće ne može tražiti tužbenim zahtjevom utvrđenje ništetnosti takve isprave, budući je račun jednostrani akt poslovnog subjekta, odnosno kao knjigovodstvena isprava koju poslovni subjekt izdaje isključivo zbog svog odnosa sa drugim subjektom. U svezi toga, ukazuje se tužitelju na čl. 322. ZOO-a, kojim su propisani razlozi ništetnosti, ali isključivo ugovora, a ne primjerice vjerodostojne isprave.

Shodno tome, prosudba je ovog suda da je ovakav tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan, te ga je kao takvog valjalo odbiti, bez ulaženja u daljnju analizu

osnovanosti žalbenih navoda tužitelja glede pravilnosti razloga temeljem kojih je sud prvog stupnja taj zahtjev odbio.

10.Međutim, u pravu je tužitelj kada pobija pravilnost odluke prvostupanjskog suda u odnosu na ostala dva tužbena zahtjeva.

10.1.U odnosu na pitanje trenutka preuzimanja prava i obveza tužitelj kao novog zastupnika za strojeve tvrtke Komatsu, prvostupanjski sud sukladno prednjim utvrđenjima, zaključuje da je tužitelj kao novi zastupnik, sklopljenim Ugovorom o preuzimanju zastupstva preuzeo sva prava i obveze iz Ugovora od 4. lipnja 2014.

Nastavno tome, a neovisno o činjenici da je forwarder popravljen u listopadu 2016., temeljem toga da je tvrtka Komatsu tužitelju izdala račun za svoj dio troškova 15. veljače 2017., a tuženik za svoj dio troškova 14. travnja 2017., zaključuje da je tuženik pravilno sporni račun izdao novom zastupniku koji se legitimirao kao takav prema svima još 11. prosinca 2016., te da osnovano u ovršnom postupku potražuje isplatu tog iznosa.

Slijedom rečenog, je prvostupanjski sud stava da je u konkretnom slučaju, tuženik ispravno od tužitelja tražio naplatu troškova prema ranije spomenutom računu, te mu, kao novom zastupniku i zaplijenio iznos od 5.565,37 eur, zbog čega zahtjev za proglašenje ovrhe nedopuštenom i isplatu predmetnog iznosa drži neosnovanim.

10.2.U tom kontekstu, sud prvog stupnja utvrđuje da nije našao da bi postojale zapreke iz čl. 50. st. 1. t. 7. Ovršnog zakona ("Narodne Novine" broj: 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17; dalje: OZ-a), jer da su i proizvođač Komatsu i tuženik zajedno izvršili popravak forwardera u vlasništvu Hrvatskih šuma d.o.o.

Nastavno tome, prvostupanjski je sud uvjerenja da je tuženik kao ovrhovoditelj, opravdano pokrenuo ovrhu koja je i određena rješenjem o ovrsi poslovni broj Ovr-1129/18 od 12.03.2018.

10.3.Vezano za prednje, skreće se pažnja sudu prvog stupnja na čl. 127. st.2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i dr., dalje: ZOO-a), kojim je propisano da prijenosom ugovora ugovorni odnos između prenositelja i druge strane prelazi na primatelja i drugu stranu u času kad je druga strana pristala na prijenos, a ako je druga strana dala svoj pristanak unaprijed, u času kad je obaviještena o prijenosu.

Primijenjeno na konkretan slučaj to znači da su učinci Ugovora o prijenosu nastupili najranije polovicom prosinca 2016., dok je kvar spornog stroja i popravak istog bio u listopadu odnosno studenom 2016., što znači prije no što su nastupili učinci ovog prijenosa.

10.4.Nadalje, sagledavajući sve prednje navedeno, a napose sadržaj kako Ugovora od 4. lipnja 2014., dade se zaključiti da su na tužitelja kao novog zastupnika, sklapanjem Ugovora od 8. veljače 2017. prešla prava i obveze koje je imao i raniji zastupnik - servisiranje strojeva-forwardera 865 i otklanjanje kvarova na

istima, a u odnosu na tvrtku SG Leasing d.o.o., kao davatelja leasinga Hrvatskim šumama d.o.o., koji je bio u statusu primatelja leasinga.

U svezi toga, valja podsjetiti da je, kako je već rečeno, tuženik kao raniji zastupnik, budući je do kvara na forwarderu kojeg su koristile Hrvatske šume d.o.o., došlo za vrijeme njegova zastupanja, izvršio svoju obvezu, dakle otklonio dio kvara, čime je po ocjeni ovog suda ispunio ugovornu obvezu.

11.1.No, ono što je ovdje pravno relevantno je to da s jedne strane, tužitelj ni na koji način nije sudjelovao u otklanjanju kvara na stroju, a s druge strane da ni iz Ugovora od 4. lipnja 2014., kao ni ovog od 8. veljače 2017., nije razvidno da su ugovorne stranke, regulirale pitanje podmirenja troškova koji nastaju otklanjanjem kvarova na forwarderima koji su bili predmet Ugovora o poslovnoj suradnji od 4. lipnja 2014. između proizvođača tvrtke Komatsu i zastupnika.

Isto tako, kad se analizira spomenuti Ugovor od 8. veljače 2017., prema prosudbi ovog suda, iz njegova sadržaja ne proizlazi da bi tužitelj kao novi zastupnik bio u obvezi podmiriti troškove popravka spornog forwardera koji se pokvario u listopadu 2016., odnosno da bi postojala njegova obveza po tom osnovu prema tuženiku kao ranijem zastupniku. Što više, iz stanja u spisu nije vidljivo da bi postojao bilo kakav Ugovor ili neki drugi dokumenat kojim bi se uredili međusobni odnosi parničnih stranaka, kao starog i novog zastupnika, u odnosu na neke neriješene ranije obveze tuženika, a povodom događaja koji se desili dok je isti bio zastupnik (npr. kvar stroja i sl.), a iz kojeg bi nedvojbeno proizlazila obveza tužitelja da snosi troškove popravka, koji su nastali prije no što je preuzeo zastupstvo.

11.2.Pri tome, suprotno tumačenju prvostupanjskog suda, činjenica da iz iskaza zz parničnih stranaka, te svjedoka, proizlazi da je zz tužitelja, pokušao pomoći da se situacija sa tim troškovima na neki način riješi, kao ni to da je tvrtka Komatsu račun za dio troškova popravka spornog stroja, a koji je ona snosila također ispostavila tužitelju s datumom 15. veljače 2017., prema stajalištu ovog suda, nije od utjecaja na ishod ovog spora, budući da taj dio troškova odnosno taj račun nije predmet ovog spora.

12.1.Sagledavajući do sada navedeno, napose činjenicu da se iz cjelokupno provedenog dokaznog postupka ne može nedvojbeno zaključiti da je doista postojao obvezno pravni odnos između parničnih stranaka, temeljem kojeg bi postojala obveza tužitelja da isplati tuženiku njego dio troška popravka spornog stroja, protivno ocjeni suda prvog stupnja, ovaj sud smatra da u konkretnoj pravnoj situaciji postoje zapreke iz čl. 50. st. 1. t. 7. OZ-a, na koje osnovano ukazuje tužitelj i temeljem kojih tuženik (kao ovrhovoditelj) nije ovlašten tražiti ovrhu protiv tužitelja (kao ovršenika).

To ima za posljedicu da je osnovan zahtjev tužitelja za proglašenje nedopuštene izvansudske ovrhe, temeljem rješenja o ovrsi poslovni broj Ovrv 1129/18 od 12. ožujka 2018.

12.2.Nastavno izloženom, ovaj sud drži da je osnovan daljnji zahtjev tužitelja za isplatom iznosa od 5.565,37 eur sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, budući iz prethodno iznesenih razloga, nepobitno proizlazi da tuženik kao

ovrhovoditelj u predmetnom ovršnom postupku nije imao valjan pravni osnov za naplatu predmetnog iznosa.

Pored toga, stajalište je ovog suda da je osnovan i zahtjev tužitelja za naknadu troškova koje je imao u tijeku ovršnog postupka i to na ime sastava prijedloga za odgodu ovrhe, te žalbe na rješenje o ovrsi, u ukupnom iznosu od 414,76 eur, posljedično čemu je u kontekstu prethodnih utvrđenja, valjalo udovoljiti i ovom zahtjevu.

13.Rukovodeći se prethodno navedenim razlozima, prosudba je ovog suda da je u konkretnoj pravnoj situaciji, tužitelj dokazao postojanje pretpostavki temeljem kojih je valjalo prihvatiti preostala dva tužbena zahtjeva, zbog čega je prvostupanjsku presudu valjalo preinačiti u tom dijelu i istima udovoljiti.

14.1.Budući da je iz prethodno iznesenih razloga, djelomično preinačena pobijana presuda, to su djelomično osnovani i žalbeni navodi tužitelja u odnosu na odluku o parničnom trošku. Naime, kako je u konačnici tužitelj u ovoj parnici uspio u cijelosti sa dva tužbena zahtjeva, dok je sa trećim u cijelosti odbijen, valjalo je o troškovima postupka odlučiti primjenom čl. 154. st.2. ZPP-a.

Sukladno toj zakonskoj odredbi, najprije treba utvrditi postotak uspjeha svake stranke u parnici; od postotka one stranke koja je uspjela u većoj mjeri, oduzeti postotak one stranke koja je uspjela u manjoj mjeri; nakon toga utvrditi iznos troškova stranke koja je uspjela u većoj mjeri i toj stranci odmjeriti naknadu troškova koji odgovaraju postotku koji je preostalo nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici.

Primijenjeno na ovaj slučaj, to znači da je tužitelj u ovom slučaju uspio sa 66,66%, a tuženik sa preostalih 33,33%, te da je u konačnici tuženik u obvezi naknaditi tužitelju parnični trošak u omjeru od 33,33%.

14.2.Stoga se dosuđeni parnični trošak tužitelja odnosi se na nagradu za rad odvjetnika prema odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12 i dr., dalje: Tarifa), a odnosi se na nagradu za sastav tužbe u iznosu od 44,24 eur, nagrade za pristup na 7 ročišta u iznosu od 288,21 eur (od 6.05.2019. u iznosu od 22,17 eur, 11.11.2019., 03.06.2020., 11.11.2020., 21.10.2021., 21.04.2022., 13.07.2022. u iznosu od po 44,34 eur), nagrade za sastav 2 podneska u iznosu od 88,68 eur (od 06.05.2019., 08.11.2019. u iznosu od po 44,34 eur), što uvećano za PDV iznosi 526,54 eur.

Nastavno tome, neosnovanim se ukazuje preostali dio zahtjeva tužitelja za naknadu parničnog troška u iznosu od 1.016,36 eur.

15.Kako je djelomičnim uvažavanjem žalbe tužitelja, preinačena prvostupanjska presuda, na način da je udovoljeno dijelu zahtjeva, to je primjenom čl. 166. st.2. ZPP-a, valjalo odlučiti o troškovima žalbenog postupka tužitelja, primjenom čl. 154. st.2. ZPP-a, srazmjerno uspjehu s izjavljenom žalbom.

Dosuđeni trošak žalbenog postupka, odnosi se na nagradu za sastav žalbe, uvećano za PDV u iznosu od 206,42 eur, dok neosnovanim drži ovaj sud preostali dio zahtjeva za naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 104,65 eur.

16.Zbog svih iznesenih razloga valjalo je odbiti žalbu tužitelja, potvrditi presudu suda prvog stupnja u točki I.1. izreke, primjenom čl. 368. st.2. ZPP-a, a djelomičnim uvažavanjem žalbe, preinačiti pobijanu presudu u preostalom odbijajućem dijelu, primjenom čl. 373. t.3. ZPP-a, na način poblje naveden u točki II. izreke ove presude.

U Rijeci, 7. veljače 2024.

Predsjednica vijeća
Filka Pejković

Broj zapisa: **9-30863-eee87**

Kontrolni broj: **011a4-c955c-fccd9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Filka Pejković, O=ŽUPANIJSKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.